

[Thisted Knudsen.]

hvis vi letter disse amts- og sognekommunale ejendomsskatter, hvad så? Skal staten så betale? Ja, staten har dog bedre muligheder herfor. De forhold, vi lever under, er forhold med stigende produktion og stigende velstand; den højtærede finansminister kan hvert år notere, at provenuet af forbrugsskatterne i forhold til det, han har budgetteret, er steget meget voldsomt; alene sidste år så vi jo, at finansministeren havde indkasseret 150 mill. kr. mere, var det vist, på forbrugsafgifterne, end der var budgetteret. Jeg mener, at udviklingens gang er sådan, at hvis man står over for spørgsmålet: faste ejendomsskatter eller en mere rimelig og retfærdig fordeling, vil forbrugsskatterne komme finansministeren til hjælp i meget høj grad, så betænkelighederne ikke behøver at være så forfærdelig store.

Dernæst byrdefordelingen mellem kommunerne. Vi peger fra venstres og det konservatives folkepartis side i vort forslag på, at der er et problem f. eks. med de såkaldte lovbestemte udgifter. Lad os tage sådan noget som folkepensionsudgifterne. Jeg synes ikke, det er rimeligt og retfærdigt, at skattebyrden i en kommune kan være påvirket af, hvorvidt der er flere eller færre folkepensionister i kommunen, altså om kommunen er i den situation, at det er eftertragtelsesværdigt at bo i den, så folk søger derhen. Heldigvis er det sådan, at kommunalbestyrelserne ingen indflydelse har på disse folkepensionsudgifter; det er loven, der giver den enkelte ret til folkepension. Hvorfor ikke se på dette problem og sige: det er naturligt, at denne udgift fremtidig går helt over til staten? Det kan i hvert fald ikke genere det kommunale selvstyre.

Eller lad os se på vejudgifterne, f. eks. udgifterne til hovedvejene. Jeg hørte forleden dag, at man ville pålægge et amt at være med til at betale en omkørselsvej uden om en by, en omkørselsvej, der er nødvendig ikke af hensyn til den lokale trafik, men af hensyn til langdistance-trafikken, altså slet ikke nogen lokal opgave. Det er efter min mening helt urimeligt. Denne udgift bundfælder sig i stigende amtskommunale udgifter, dermed i stigende amtsskatter, og så væltes den over på landbrugsproduktionen og på boligen. Når nu

den højtærede indenrigsminister stiller sig venligt, synes jeg, at her er et forhold, som man skulle tage op.

Der er også en ting som vore sygehusudgifter. Vi har drøftet spørgsmålet om de trafikskadede, der betyder en meget, meget stor udgift for kommunerne. Vi har ment, at disse udgifter ikke burde påhvile købstadkommunerne eller amtskommunerne. Det er igen boligen, og det er igen landbrugsproduktionen, der stort set skal bære udgiften. Var det dog ikke rimeligt om det var motormillionerne, der betalte? Her er altså også et punkt; og sådan kunne vi blive ved.

Det, der er afgørende, når vi skal søge at finde en mere forstandig byrdefordeling, er den gode vilje. Der var jo ingen god vilje hos den højtærede indenrigsminister. Vi er fuldstændig indforståede med, at der skal en fordomsfri behandling til, og vi har peget på de veje, man kunne gå, for hvis vi ikke havde peget på noget som helst, ville den højtærede indenrigsminister sige: hvad er det, I har med? Vi har ment, at her var en vej, der var anvendelig; at her var en mulighed, der kunne overvejes.

Jeg vil derfor igen spørge, og jeg vil gerne have et mere konkret svar — det svar, ministeren gav, var jo så flydende, det var et forsøg på at gå udenom — lad mig spørge ganske konkret, efter at jeg nu har nævnt en lang række punkter, der kan give anledning til overvejelser, om ikke regeringen inden næste folketingsår vil tage problemet om udviklingen inden for den kommunale beskatning op til alvorlig behandling. Det kan ikke nytte, at man bare siger: nu vil vi tænke over det! Hvis man erkender, at her er et problem, vil man så sige: vi tager det med i vore overvejelser, og så kommer vi med et forslag?

For det partis vedkommende, som jeg repræsenterer, kan jeg sige, at vi er fordomsfri. Det afgørende for os er at få en retfærdig og rimelig beskatning, at få flyttet den særskat, der hviler på landbruget i dag, og i større omfang at få fritaget boligen for en urimelig beskatning. Jeg stiller spørgsmålet på ny til den højtærede indenrigsminister.

Ove Hansen: Jeg forstod den ærede ordfører for forslagsstillerne, det ærede medlem